

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 78.270/3
van 5 november 2025

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest ‘over de verrekenbaarheid met opcentiemen in geval van federale fiscale regularisatie en tot wijziging van verschillende decreten, wat betreft fiscaliteit en de jobbonus en de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen’

Op 26 september 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting en Financiën, Vlaamse Rand, Onroerend Erfgoed en Dierenwelzijn verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest ‘over de verrekenbaarheid met opcentiemen in geval van federale fiscale regularisatie en tot wijziging van verschillende decreten, wat betreft fiscaliteit en de jobbonus en de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 28 oktober 2025. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Yves DEPOORTER, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 5 november 2025.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest brengt een aantal zuiver technische en tekstuele aanpassingen aan het decreet van 13 december 2013 ‘houdende de Vlaamse Codex Fiscaliteit’ (hierna: VCF) aan, maar strekt tevens tot een aantal inhoudelijke aanpassingen aan de VCF en aan andere decreten van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest.

Hoofdstuk 1 omvat de algemene bepalingen (artikel 1 van het voorontwerp).

Hoofdstuk 2 regelt de verrekenbaarheid met opcentiemen in het geval van een federale fiscale regularisatie (artikelen 2 en 3).

Hoofdstuk 3 groepeert de wijzigingen aan de VCF (artikelen 4 tot 29), waaronder onder meer de toepassing van het verkooprecht bij de verkrijging van een onverdeeld deel via een huwelijksovereenkomst en de gelijkschakeling van de aanvang van de bezwaartermijn ongeacht de manier waarop het aanslagbiljet aan de belastingplichtige wordt bezorgd.

Hoofdstuk 4 wijzigt het decreet van 20 mei 2022 ‘tot regeling van de toekenning van een jobbonus’ (artikel 30) en hoofdstuk 5 wijzigt het decreet van 15 juli 2022 ‘tot regeling van de toekenning van een jobbonus plus voor startende zelfstandigen’ (artikel 31).

Hoofdstuk 6 groepeert de wijzigingen aan het decreet van 19 april 2024 ‘tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen’, met onder meer een regeling voor de stuiting van de verjaring (artikelen 32 tot 34).

Hoofdstuk 7 regelt de inwerkingtreding van het aan te nemen decreet (artikel 35).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

VORMVEREISTEN

3. De ontworpen regeling valt onder de toepassing van artikel 5/7 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’ (hierna: bijzondere financieringswet), hetgeen betekent dat het voorontwerp van decreet vóór de neerlegging ervan in het Vlaams Parlement voor advies over de technische uitvoerbaarheid moet worden meegedeeld aan de federale regering, aan de andere gewestregeringen en voor advies omtrent het respect van het principe van de uitsluiting van elke deloyale fiscale concurrentie aan het Rekenhof.

Hierover bevraagd, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De bepalingen werden niet voor advies aan het Rekenhof voorgelegd.

Artikel 5/7 BFW gelezen in samenhang met Titel III van het Samenwerkingsakkoord van 7 december 2001 vereisen inderdaad een adviesaanvraag voor ‘ontwerpen van decreten’ aan de federale regering, de andere gewestregeringen en het Rekenhof. In het verleden verzochten de betrokken actoren om het advies slechts aan te vragen op basis van een voldoende stabiele tekst. Daarom gebeurt de adviesaanvraag na de definitieve goedkeuring door de Vlaamse Regering. De aanvraag zal wel gebeuren vóór de neerlegging van het ontwerpdecreet in het Vlaams Parlement.”

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van voormelde adviezen en mededelingen nog wijzigingen zou ondergaan,² moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikelen 2 en 3

4. Artikel 2 van het voorontwerp bepaalt dat “[o]p de geregulariseerde inkomsten die het voorwerp uitmaken van een regularisatieaangifte, zoals voorzien in de programmawet van [datum in te vullen na definitieve goedkeuring], (...) opcentiemen [worden] geheven conform artikel 5/1, §1, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten”.

Artikel 3 van het voorontwerp bepaalt dat “[v]oor de geregulariseerde inkomsten die het voorwerp uitmaken van een regularisatieaangifte, zoals voorzien in de programmawet van [datum in te vullen na definitieve goedkeuring], (...) geen rekening [wordt] gehouden met enige belastingvermindering, belastingkrediet of korting”.

Hierbij zijn de volgende opmerkingen te maken.

² Namelijk andere wijzigingen dan deze waarvan in dit advies melding wordt gemaakt of dan deze die ertoe strekken tegemoet te komen aan hetgeen in dit advies wordt opgemerkt.

4.1. Indien de artikelen 2 en 3 van het voorontwerp als afzonderlijke bepalingen worden behouden (zie opmerking 4.2), moet in beide bepalingen specifiek worden verwezen naar de wetbepalingen waarin die federale fiscale regularisatieaangifte wordt geregeld. Bijgevolg voegen men na het woord “regularisatieaangifte,” de zinsnede “zoals voorzien bij de artikelen 40 tot 51 van de programmawet van 18 juli 2025,” in.

4.2. Artikel 2 van het voorontwerp is evenwel slechts een declaratieve bepaling. Bij de totstandkoming van de herinvoering van een permanent systeem inzake fiscale regularisatie in de programmawet van 18 juli 2025 bracht de afdeling Wetgeving in advies 77.696/2-3-16-VR het bevoegdheidsrechtelijke kader in herinnering met verwijzing naar de adviezen 58.321/1-2-3-4-VR en 59.682/3,³ namelijk dat het inzake de personenbelasting alleen de federale overheid toekomt om de netto-inkomsten te bepalen.⁴ Die overheid kan evenwel op de inkomsten van een rijksinwoner geen personenbelasting heffen zonder dat op die belasting,⁵ overeenkomstig titel III/1 van de bijzondere financieringswet, een gewestelijke aanvullende belasting wordt geheven overeenkomstig artikel 6, § 2, van de bijzondere financieringswet. De voorliggende bepaling wil dat principe thans decretaal verankeren. Artikel 2 van het voorontwerp voegt bijgevolg niets toe aan de bestaande regeling.

Het verdient daarom aanbeveling dat de artikelen 2 en 3 van het voorontwerp worden samengevoegd tot één bepaling. In die bepaling moet om de in opmerking 4.1 vermelde redenen worden verwezen naar de artikelen 40 tot 51 van de programmawet van 18 juli 2025.

Artikel 4

5. Artikel 4, 2°, van het voorontwerp voegt, met het oog op de heffing van de belasting op de spelen en weddenschappen zoals vervat in hoofdstuk 12 van titel 2 van de VCF, in artikel 1.1.0.0.2 van de VCF een veertiende lid in met een definitie van het begrip “mediaspelen”. Dat lid luidt als volgt:

“In titel 2, hoofdstuk 12, wordt verstaan onder mediaspelen: spelen en weddenschappen die worden geëxploiteerd via elke radio- of televisiezender, en elk dagblad of tijdschrift waarvan de maatschappelijke zetel van de exploitant of uitgever gevestigd is in het Vlaamse Gewest.”

³ Adv.RvS 77.696/2-3-16-VR van 11 mei 2025 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de programmawet van 18 juli 2025, *Parl.St.* Kamer 2024-25, nr. 56-909/1, 341-342 met verwijzing naar adv.RvS 58.321/1-2-3-4-VR van 28 oktober 2015 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de programmawet (I) van 26 december 2015, *Parl.St.* Kamer 2015-16, nr. 54-1479/1, 115-122 en adv.RvS 59.682/3 van 4 juli 2016 over amendementen die mede hebben geleid tot de wet van 21 juli 2016 ‘tot invoering van een permanent systeem inzake fiscale en sociale regularisatie’, *Parl.St.* Kamer 2015-16, nr. 54-1738/12, 5-9.

⁴ Dat blijkt uit artikel 5/1, § 5, van de bijzondere financieringswet. De federale wetgever heeft nog steeds, en onbeperkt, de mogelijkheid om te bepalen welke aftrekken kunnen worden toegepast op de bruto-inkomsten, zoals de aftrek van beroepskosten, de investeringsaftrek, de aftrek van kosten om onroerende inkomsten te verkrijgen, enzovoort (*Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 53-2974/1, 19).

⁵ Met uitzondering van de belasting op dividenden, interesten, royalty’s, loten van effecten van leningen en meerwaarden op roerende waarden en titels, die zijn uitgesloten van de gewestelijke aanvullende belasting op de personenbelasting (artikel 5/2, § 2, 7°, van de bijzondere financieringswet).

In dat hoofdstuk 12 van titel 2 komt het begrip “mediaspelen” enkel voor in artikel 2.12.3.0.1, § 2, 1°, van de VCF, ter bepaling van de belastbare grondslag ervan voor de heffing van de belasting op de spelen en weddenschappen. Die bepaling wordt thans aangepast bij artikel 19 van het voorliggende voorontwerp, ingevolge de invoering van de voormelde definitie in het ontworpen artikel 1.1.0.0.2, veertiende lid, van de VCF.

5.1. In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat die ontworpen definitie van het begrip “mediaspelen” de verwijzing vervangt naar de definitie in de wet van 7 mei 1999 ‘op de kansspelen, de weddenschappen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers’ (hierna: de Kansspelwet), die ingevolge de wet van 18 januari 2024 ‘om justitie menselijker, sneller en straffer te maken III’ werd aangepast. De relevante definities die vervat waren in artikel 2, eerste lid, van de Kansspelwet, en waarvan het punt 8° bij artikel 60 van de wet van 18 januari 2024 werd gewijzigd en het punt 9° opgeheven, luiden als volgt:

“8° media : elke radio- of televisiezender, en elk dagblad of tijdschrift waarvan de maatschappelijke zetel van de exploitant of uitgever gevestigd is in de Europese Unie;

9° mediaspel : kansspel waarvan de exploitatie gebeurt via de media;”.

5.2. Naar luid van artikel 5, § 2, 1°, van de bijzondere financieringswet is het lokalisatiecriterium voor de belasting op de spelen en weddenschappen de plaats “waar de spelen plaatsvinden en de weddenschappen worden aangegaan”. De ontworpen definitie verwijst evenwel naar “de maatschappelijke zetel van de exploitant of uitgever [die] gevestigd is in het Vlaamse Gewest”, waardoor de belastbare grondslag van de belasting op de spelen en weddenschappen wordt beperkt tot de sommen of inleggelden die worden ingezet bij mediaspelen waarbij de maatschappelijke zetel van de exploitant of uitgever is gevestigd in het Vlaamse Gewest.

Gevraagd of het met de ontworpen definitie van het begrip “mediaspelen” de bedoeling is om de belastbare grondslag te wijzigen, antwoordde de gemachtigde ontkennend:

“Er is geen intentie om met de invoering van de definitie van ‘mediaspelen’ een wijziging aan te brengen aan de belastingheffing. Het criterium dat in de Circulaire nr. IR/IV-4/91.638 werd vooropgesteld (‘zetel van activiteit’) werd evenwel pragmatisch vertaald in ‘maatschappelijke zetel’ vanuit de overweging dat deze vanwege de aard en doelpubliek van dergelijke spelen gelijk loopt met ‘zetel van activiteit’.

Niettemin kunnen we akkoord gaan met een wijziging van de definitie naar ‘In titel 2, hoofdstuk 12, wordt verstaan onder mediaspelen: spelen en weddenschappen die worden geëxploiteerd via elke radio- of televisiezender, en elk dagblad of tijdschrift waarvan de zetel van activiteit van de exploitant of uitgever gevestigd is in het Vlaamse Gewest.’ Op die manier wordt de letter en de geest van de Circulaire gerespecteerd.”

5.3. Indien de uiteindelijke definitie van het begrip “mediaspelen” de belastbare grondslag van de belasting op de spelen en weddenschappen aldus zou wijzigen dat welbepaalde exploitanten of uitgevers die voorheen wél belastbare sommen hadden, voortaan er geen of minder hebben,⁶ moet dat alleszins kunnen worden verantwoord in het licht van het gelijkheidsbeginsel.

⁶ Artikel 2.12.2.0.1 van de VCF, dat de belastingplichtigen omschrijft, luidt als volgt:

“De belastingplichtige is degene die, zelfs toevallig, enige inzet of enig inleggeld aanneemt in het kader van spelen en weddenschappen, hetzij voor eigen rekening, hetzij als tussenpersoon.

Artikel 17

6. Luidens artikel 2.9.1.0.7, eerste lid, van de VCF wordt “[i]n afwijking van artikel 2.10.1.0.1 (...) in geval van toebedeling bij verdeling of van afstand van onverdeelde delen aan een derde die bij overeenkomst een onverdeeld deel heeft verkregen van goederen die toebehoren aan een of meer personen, het verkooprecht geheven op de delen waarvan de derde ten gevolge van de overeenkomst eigenaar wordt, met toepassing van artikel 2.9.3.0.1 en artikel 2.9.3.0.4 tot en met artikel 2.9.3.0.7”. Artikel 17 van het voorontwerp vult die bepaling aan met een vierde lid dat luidt als volgt: “Het eerste lid is ook van toepassing als de partner via een huwelijksovereenkomst een onverdeeld deel heeft verkregen.”

6.1. Uit de memorie van toelichting blijkt dat bij de verkrijging van een onverdeeld deel door een partner via een huwelijksovereenkomst de belastingplichtige beroep kan doen op twee werkwijzen:

“Voorbeeld:

Als een broer (A) en een zus (B) elk de helft van een onroerend goed uit een nalatenschap (of uit een schenking) hebben verkregen, en de zus wil samen met haar partner (C) het onroerend goed volledig overnemen. De overnemer is gehuwd met de partner. Er zijn dan twee mogelijke werkwijzen:

—> ‘Normale’ werkwijze: A draagt zijn helft over aan B (taxatie: verdeelrecht op de geheelheid want de onverdeeltheid houdt op) waarna B het goed inbrengt in het gemeenschappelijk vermogen (geen registratiebelasting verschuldigd).

—> Werkwijze met optimalisering: eerst inbreng door B van haar helft in het GV (geen registratiebelasting verschuldigd) waarna A zijn helft overdraagt aan B en C (taxatie: verdeelrecht op de overgedragen helft). Volgens de traditionele leer is C geen ‘derde-verkrijger’.”

De Vlaamse belastingdienst riep, nog luidens de memorie van toelichting, in het verleden bij de “werkwijze met optimalisering” fiscaal misbruik in, gebaseerd op de algemene antimisbruikbepaling zoals vervat in artikel 3.17.0.0.2 van de VCF, wanneer er sprake was van eenheid van opzet die volgde uit de chronologie van de verrichtingen. Dat gaf volgens de memorie van toelichting aanleiding tot talrijke discussies met de belastingplichtige en tot veel bezwaren en rechtszaken. Uit de aanvaarding van niet-fiscale motieven blijkt evenwel dat de rechtspraak het niet eens is met de Vlaamse belastingdienst in diens toepassing van de algemene antimisbruikbepaling.⁷ Met het ontworpen vierde lid van artikel 2.9.1.0.7 van de VCF wordt nu “verduidelijk[t]” dat “ook een huwelijksovereenkomst” onder het begrip “overeenkomst” valt, om aldus een einde te maken aan de verschillende behandeling naargelang de voormelde gekozen werkwijze en bijgevolg de algemene antimisbruikbepaling niet meer te moeten invoeren tegen de belastingplichtige. Met de toevoeging van het ontworpen lid wordt immers decretaal bepaald dat

In afwijking van het eerste lid zijn de belastingplichtigen diegenen die het lokaal of het materieel ter beschikking stellen van personen die aan spelen of weddenschappen doen als er, in private kringen of in andere lokalen of via informatiemaatschappij-instrumenten als vermeld in artikel 2, 10°, van de Kansspelwet van 7 mei 1999, aan spelen of aan weddenschappen wordt gedaan op een wijze dat niemand in het bijzonder belast is om inzetten of inleggeden aan te nemen, hetzij voor eigen rekening, hetzij als tussenpersoon.”

⁷ Zie bijvoorbeeld Rb. Gent (6° k.) 6 april 2022, rolnummer 19/2057/A, door de gemachtigde aan de Raad van State bezorgd.

steeds het verkooprecht van toepassing is bij een verkrijging van een onverdeeld deel door een partner via een huwelijksovereenkomst, ongeacht de wijze waarop. Hierbij zijn de volgende opmerkingen te maken.

6.2. Uit de wetshistoriek van artikel 2.9.1.0.7 van de VCF blijkt dat die bepaling overeenstemt met artikel 113 van het Wetboek van 30 november 1939 ‘der registratie-, hypotheek- en griffierechten’. Het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 29 november 1939 ‘houdende het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten’ stelt onder meer dat dat “[a]rtikel 113 (...), met enkele veranderingen in den vorm, de weergave [is] van de in artikel 4 van de wet van 15 Mei 1905 opgenomen bepaling, evenwel met invoeging van de verzachting die aan het einde van de eerste alinea van bedoeld artikel 113 voorkomt”.⁸

Uit de parlementaire voorbereiding van die wet van 15 mei 1905 ‘tot wijziging van de registratierechten op de akten van deeling’ zou dan weer blijken dat een huwelijksovereenkomst niet wordt beschouwd als een overeenkomst in de zin van die bepaling.⁹ Dat standpunt werd overigens bevestigd door zowel de federale fiscale administratie¹⁰ als de Vlaamse belastingdienst zelf.¹¹ Zo lijkt er eensgezindheid over te bestaan dat artikel 2.9.1.0.7 van de VCF niet van toepassing is als de nieuwe deelgenoot tot de onverdeeldheid is toegetreden door een inbreng via een huwelijksovereenkomst. Bijgevolg wordt door de ontworpen regeling een handeling die nooit zo is bedoeld, wel degelijk geacht ten bezwarende titel te zijn verricht.

6.3. Hierdoor lijkt te worden geraakt aan de “belastbare materie” van het verkooprecht. De ontworpen regeling strekt overigens tot wijziging van een bepaling die deel uitmaakt van afdeling 1 (‘Belastbaar voorwerp’) van hoofdstuk 9 (‘Verkooprecht’) van titel 2 (‘Belastingheffing’) van de VCF.

In advies 53.619/3 van 30 september 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de VCF merkte de afdeling Wetgeving te dien aanzien evenwel op dat inzake gewestelijke belastingen (ook oneigenlijke gewestbelastingen genoemd) de gewestwetgever niet bevoegd is

⁸ BS 1 december 1939, p. 8018.

⁹ DEBLAUWE R., *Inleiding tot de Vlaamse Registratiebelasting*, Knops Publishing, 2017, 737; BODVIN W., ‘De inbreng in het gemeenschappelijk vermogen van een onverdeeld deel in een onroerend goed en de hoedanigheid van ‘derde-verkrijger bij overeenkomst’: VLABEL verfijnt’, *Registratierechten* 2021, nr. 3, 8-12; GEELHAND DE MERXEM N., ‘Asymmetrische uitbreng uit het gemeenschappelijk vermogen (na inbreng)’, *Nieuwsbrief Notariaat* 2025, nr. 4, 8; MEDAER B. en VAN GRONSEVELD A., ‘Vlabel volgt federaal standpunt: verdelingsrecht mogelijk bij overname door huwgemeenschap van het onverdeeld aandeel van een ex-echtgenoot in een onroerend goed’, *Nieuwsbrief Registratierechten* 2016, nr. 4, 14-19; WERDEFROY F., *Registratierechten 2018-2019*, Kluwer, 2019, 521-522, nr. 990.

¹⁰ *Rep. RJ*, R 113/10-01 van 13 maart 1996, www.fisconetplus.be.

¹¹ Vlaamse belastingdienst, Voorafgaande beslissing nr. 16034 van 24 augustus 2016, randnr. 15, [VB 16034 - Inbreng onverdeeld deel vrouw in gemeenschappelijk vermogen gevolgd door overname ander onverdeeld deel van ex-partner vrouw door huwgemeenschap | Vlaanderen.be](#); Vlaamse belastingdienst, Voorafgaande beslissing nr. 20037 van 28 september 2020, randnrs. 96-104, [VB 20037 - Wijziging huwelijksstelsel - Verblijvingsbeding m.b.t. onverdeelde goederen | Vlaanderen.be](#); Vlaamse belastingdienst, Voorafgaande beslissing nr. 20066 van 7 december 2020, randnrs. 67-72, [VB 20066 - Wijziging huwelijksstelsel - verblijvingsbeding m.b.t. onverdeelde goederen | Vlaanderen.be](#).

voor het vaststellen van de “belastbare materie”¹², die door de bijzondere wetgever wordt bepaald.¹³ Wat de essentiële elementen van de belasting betreft, beperkt hun normerende bevoegdheid zich immers tot het bepalen van de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen (artikel 4, § 1, van de bijzondere financieringswet). In advies 21.734/AV van 16 september 1992 over een voorstel van bijzondere wet ‘tot wijziging van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, had de afdeling Wetgeving dienaangaande reeds op het volgende gewezen:

“Wat meer bepaald de in titel III van de bijzondere wet van 16 januari 1989 beoogde gewestelijke belastingen betreft – die in hun oorsprong nationale belastingen zijn – is er naar gestreefd de Gewesten te garanderen dat de nationale overheid in de toekomst niet meer kan optreden op die domeinen waarvoor de Gewesten op grond van de voornoemde bijzondere wet van 16 januari 1989 bevoegd zijn. Bij gebreke van een dergelijke in de bijzondere wet opgenomen waarborg zou het immers aan de nationale overheid toekomen om bij een gewone wet en op grond van artikel 110, § 2, tweede lid, van de Grondwet de ‘uitzonderingen te bepalen waarvan de noodzaak blijkt’.¹⁴

Nog steeds met dezelfde bedoeling heeft de bijzondere wetgever de belastbare materie van de in artikel 3 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 opgesomde belastingen en heffingen als het ware bevroren, zowel ten aanzien van de met gewone meerderheid beslissende nationale wetgever, als ten aanzien van de Gewestraden. De gewone wetgever heeft dus niet de bevoegdheid om, door een wijziging van de belastbare materie, de aard van de evengenoemde belastingen en heffingen te wijzigen, vermits dit zou neerkomen op het wijzigen, met gewone meerderheid, van de bijzondere wet betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten.^{15,16}

Ingevolge het ontworpen artikel 2.9.1.0.7, vierde lid, van de VCF zou het verkooprecht bij de verkrijging van een onverdeeld deel door een derde niet alleen meer betrekking hebben op een overeenkomst ten bezwarende titel, maar ook op verkrijgingen via een huwelijksvereenkomst. Daardoor lijkt de belastbare materie van het verkooprecht te worden verruimd.¹⁷ Het Vlaamse Gewest is echter niet bevoegd voor het bepalen van de belastbare materie: de gewesten moeten zich houden aan de door de bijzondere wetgever vastgestelde belastbare materie.

¹² Het Grondwettelijk Hof omschrijft de belastbare materie als volgt: “De belastbare materie is het element dat aanleiding geeft tot de belasting, de situatie die of het feit dat leidt tot het verschuldigd zijn van de belasting. De belastbare materie onderscheidt zich van de belastbare grondslag (‘de heffingsgrondslag’), die de basis is waarop de belasting wordt berekend.” (zie GwH 23 oktober 2025, nr. 132/2025, B.7.4; GwH 4 maart 2008, nr. 44/2008, B.6).

¹³ Adv.RvS 53.619/3 van 30 september 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 13 december 2013 ‘houdende de Vlaamse Codex Fiscaliteit’, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2210/1, 253-254, opmerking 8.2.2.

¹⁴ Voetnoot 2 op p. 13 van het aangehaalde advies: Gedr. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/1, pp. 7 en 8.

¹⁵ Voetnoot 1 op p. 14 van het aangehaalde advies: Gedr. St., Kamer, 1988-89, nr. 635/1, p. 60.

¹⁶ Adv.RvS 21.734/AV van 16 september 1992 over een voorstel van bijzondere wet ‘tot wijziging van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, *Parl.St.* Kamer BZ 1991-92, nr. 604/2, 11-12, opmerking 3.

¹⁷ Zie ook adv.RvS 60.040/3 van 29 september 2016 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest van 23 december 2016 ‘houdende diverse fiscale bepalingen en bepalingen omtrent de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen’, *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 928/1, 109, opmerking 23.3.

Gelet daarop lijkt de decreetgever onbevoegd te zijn om de ontworpen bepalingen aan te nemen. Het zal echter aan het Grondwettelijk Hof toekomen om hierover in voorkomend geval definitief uitsluitsel te geven.

6.4. De decreetgever zou wel het tarief van het verdeelrecht (afdeling 4 ('Tarieven') van hoofdstuk 10 ('Verdeelrecht') van titel 2 ('Belastingheffing') van de VCF) voor de verkrijging van een onverdeeld deel via een huwelijksovereenkomst kunnen verhogen. De stellers van het voorontwerp moeten dan wel die verhoging redelijk kunnen verantwoorden in het licht van het gelijkheidsbeginsel.

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Bij artikel 172 van de Grondwet wordt de toepasselijkheid van de grondwettelijke regels van gelijkheid en van niet-discriminatie (artikelen 10 en 11 van de Grondwet) bevestigd in fiscale aangelegenheden. Deze bepaling is immers een precisering of een bijzondere toepassing van het in artikel 10 van de Grondwet algemeen geformuleerde gelijkheidsbeginsel.

Gevraagd naar de verantwoording voor de ontworpen regeling in het licht van het gelijkheidsbeginsel, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Onder het Vlaams registratierecht zal een persoon die een deel van een reeds onverdeeld onroerend goed overkoopt hierop het verkooprecht verschuldigd zijn. Door tot de onverdeeldheid toe te treden zou de daaropvolgende overname van delen burgerrechtelijk een verdeling zijn welke buiten het toepassingsgebied van het verkooprecht zou vallen. Artikel 2.9.1.0.7 VCF heeft als doelstelling deze eerste toetreding tot de onverdeeldheid buiten beschouwing te laten en de verdere overname van onverdeelde delen te belasten aan het verkooprecht. De aanleiding tot en de al dan niet bezwarende aard van de toetreding tot de bestaande onverdeeldheid speelt hierbij geen rol.

In het kader van deze doelstelling is er geen wezenlijk verschil of de derdeverkrijger toetrad tot de bestaande onverdeeldheid ingevolge een overeenkomst dan wel ingevolge een huwelijksovereenkomst. In beide gevallen is er sprake van een persoon vreemd aan de oorspronkelijke onverdeeldheid die zonder de voorgaande toetreding het verkooprecht en niet het verdeelrecht zou verschuldigd zijn op de overname van onverdeelde delen. De toevoeging van het nieuwe lid 4 treft niet de toetreding tot de onverdeeldheid via een huwelijksovereenkomst maar wel de latere overname van onverdeelde delen door deze echtgenoot. Deze situatie is gelijk aan de overname door een persoon die ingevolge een overeenkomst tot een bestaande onverdeeldheid is toegetreden.”

Aldus voert de gemachtigde aan dat de aanleiding tot en de al dan niet bezwarende aard van de toetreding tot de bestaande onverdeeldheid bij de toepassing van artikel 2.9.1.0.7 van de VCF geen rol spelen, en dat er in het kader van deze doelstelling geen wezenlijk verschil is of de derdeverkrijger toetrad tot de bestaande onverdeeldheid ingevolge een overeenkomst dan wel ingevolge een huwelijksovereenkomst. De Raad van State ziet niet in hoe die argumentatie zou

kunnen worden begrepen als een redelijke verantwoording voor de ontworpen regeling die een verrichting *om niet* met een verrichting ten bezwarende titel gelijkstelt, tegen de stand van het recht in. Opdat de ontworpen regeling doorgang kan vinden, zal voor de gelijke behandeling van juridisch verschillende situaties een redelijke verantwoording moeten kunnen worden gegeven.

7. Aan de gemachtigde werd gevraagd of artikel 17 van het voorontwerp enkel geldt voor huwelijksovereenkomsten die worden gesloten vanaf de datum van inwerkingtreding van het aan te nemen decreet, zijnde de tiende dag na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad. Hierop antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe lid van artikel 2.9.1.0.7 VCF zullen verkrijgingen van onverdeelde delen door echtgenoten die ingevolge een huwelijksovereenkomst tot de onverdeeldheid zijn toegetreden binnen het toepassingsgebied van het verkooprecht in plaats van het verdeelrecht vallen.”

Onverminderd hetgeen is uiteengezet in opmerking 6, verdient het aanbeveling deze informatie op te nemen in de memorie van toelichting.

Artikel 18

8. Artikel 18 van het voorontwerp voegt een nieuwe vrijstelling van het verkooprecht toe aan artikel 2.9.6.0.5, eerste lid, van de VCF. Die vrijstelling wordt naar luid van het ontworpen punt 3° ook verleend voor de omvorming van een vennootschap met rechtspersoonlijkheid in een vereniging met rechtspersoonlijkheid. Die afwijking is ook van toepassing als de omvorming plaatsvindt via een vereffening, gevolgd door oprichting van een vereniging met rechtspersoonlijkheid, als in die oprichting voorzien wordt in de akte van invereffeningstelling en als ze binnen vijftien dagen na de akte plaatsvindt.

Op de vraag hoe de termijn van vijftien dagen waarbinnen de oprichting moet plaatsvinden, wordt verantwoord, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De termijn is gealligneerd op punt 1° van hetzelfde artikel en heeft als doel misbruik te voorkomen en het bewaken van de continuïteit van de juridische structuur.

Continuïteit garanderen: De korte termijn van 15 dagen zorgt ervoor dat de oprichting van de nieuwe rechtspersoon onmiddellijk aansluit op de vereffening van de oude. Zo wordt vermeden dat er een lange onderbreking is waarin activa zouden kunnen worden overgedragen buiten het kader van een reële omzetting.

Misbruik voorkomen: Zonder deze termijn zou men kunnen vereffenen, activa laten rusten of overdragen, en pas veel later een nieuwe rechtspersoon oprichten — wat zou neerkomen op een verkoop die aanleiding dient te geven tot de heffing van het verkooprecht. De 15-dagenregel voorkomt dat de vrijstelling wordt gebruikt als een sluipteg voor overdracht van vastgoed.

Juridische en fiscale transparantie: Door de oprichting binnen 15 dagen te koppelen aan de vereffeningssakte, ontstaat een traceerbare en controleerbare juridische keten die de Vlaamse Belastingdienst toelaat om de vrijstelling correct toe te passen.”

Het verdient aanbeveling deze informatie in de memorie van toelichting op te nemen.

Artikel 24

9. Artikel 24 van het voorontwerp vult artikel 3.13.1.2.7 van de VCF aan met een derde lid en versoepelt daarmee, in afwijking van artikel 3.13.1.3.1, § 6, derde tot zesde lid, van de VCF, de onderzoeksmogelijkheden van de personeelsleden die belast zijn met de invordering, om de vermogenssituatie van de schuldenaar te bepalen met het oog op de invordering van de erf- en registratiebelasting en toebehoren.

Artikel 285 van het decreet van 19 december 2014 ‘tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’ heeft aan dat artikel 3.13.1.3.1 van de VCF de paragrafen 6 en 7 toegevoegd. De memorie van toelichting bij die bepaling luidt onder meer als volgt:¹⁸

“Op basis van artikel 3.13.1.3.1 VCF heeft de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie de bevoegdheid om inlichtingen op te vragen ten aanzien van de bank-, wissel-, krediet-, en spaarinstellingen, maar beperkt tot situaties waar belastingontduiking kan vermoed worden (artikel 3.13.1.3.1 VCF).

Het Wb. Reg. (artikel 183), evenals het Wb. Succ. (artikel 100) voorzien geen specifieke beperkingen voor het opvragen van inlichtingen bij bank-, wissel-, krediet-, en spaarinstellingen, mits machtiging van de hiërarchie binnen de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie. Die ruimere mogelijkheid wordt wat betreft registratiebelasting en erfbelasting overgenomen in de VCF en artikel 3.13.1.3.1 wordt in die zin aangepast door de toevoeging van een paragraaf 6.

Voor wat betreft het artikel 183 van het Wb. Reg. kunnen de inlichtingen gevraagd worden mits overlegging van een bijzondere machtiging van de directeur-generaal van de bevoegde administratie (dit is momenteel de administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie), waarin nauwkeurig het rechtsfeit (bijvoorbeeld een verkoop) wordt aangeduid, waarvoor de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie meent een onderzoek te moeten instellen. De tekst wordt aangepast aan de structuur van graden, binnen de Vlaamse overheid.

Voor wat de erfbelasting betreft voorziet artikel 100 van het wetboek een gelijkaardige onderzoeksmogelijkheid. Bijzonder voor de erfbelasting is dat de gevraagde inlichtingen mogen slaan op al de verrichtingen die gedaan werden hetzij door de overledene, hetzij door zijn echtgenoot of wettelijk samenwonende, zijn opvolger of door een derde persoon vóór of na het openvallen van de nalatenschap. Enkel wanneer de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie gegevens wenst over feiten die meer dan drie jaar vóór het openvallen van de nalatenschappen zijn voorgevallen of wanneer het gaat om verrichtingen door andere personen dan de overledene of zijn echtgenoot of wettelijk samenwonende moet de machtiging de feiten die het voorwerp van de opzoeking vormen nauwkeurig bepalen.

De nieuwe paragraaf 6 bepaalt dat de paragrafen 2 en 3 van artikel 3.13.1.3.1 VCF niet van toepassing zijn op de erfbelasting en registratiebelasting. Daarbij worden de

¹⁸ *Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 114/1, 54-55.

modaliteiten overgenomen die artikel 183 Wb. Reg. (artikel 3.13.1.3.1, §6, derde lid, VCF), respectievelijk artikel 100 Wb. Succ. (artikel 3.13.1.3.1, §6, vierde lid, VCF) bij deze verzoeken om inlichtingen oplegt. Paragraaf 4 daarentegen blijft wel onverkort gelden.”

Hieruit blijkt dat de onderzoeksmogelijkheden van de Vlaamse belastingdienst bij de invordering van de erf- en registratiebelasting toen reeds ruimer werden geformuleerd. Met het ontworpen artikel 3.13.1.2.7, derde lid, van de VCF worden de voorwaarden nogmaals versoepeld. Hierbij zijn de volgende opmerkingen te maken.

9.1. Het ontworpen artikel 3.13.1.2.7, derde lid, van de VCF vangt aan met de zinsnede “In afwijking van artikel 3.13.1.3.1, §6, derde tot en met zesde lid, van deze codex”. Luidens de memorie van toelichting worden de situaties waarin en de voorwaarden waaronder inlichtingen en gegevens kunnen worden opgevraagd en die worden vermeld in artikel 3.13.1.3.1, § 6, derde en zesde lid, van de VCF, en de formaliteiten zoals vermeld in artikel 3.13.1.3.1, § 6, vierde en vijfde lid, van de VCF, uitgesloten of niet van toepassing geacht, terwijl artikel 3.13.1.3.1, § 6, van de VCF van toepassing blijft “voor wat betreft de vestiging van de erf- en registratiebelasting”.

Gelet op die verwarrende toelichting, verdient het aanbeveling om in de memorie van toelichting te verduidelijken wanneer artikel 3.13.1.3.1, § 6, van de VCF alsnog van toepassing is.

9.2.1. Daarnaast “sluit” luidens de memorie van toelichting de ontworpen wijziging “aan” bij de huidige wetgeving zoals die is vervat in de eerste twee leden van artikel 3.13.1.2.7 van de VCF. Die bepaling luidt als volgt:

“De personeelsleden die belast zijn met de invordering, beschikken over alle onderzoeksbevoegdheden, vermeld in deze codex, om de vermogenssituatie van de schuldenaar te bepalen met het oog op de invordering van de belastingen en toebehoren. De bevoegdheden van de personeelsleden, belast met de invordering, vermeld in het eerste lid, worden ook uitgeoefend zonder de beperkingen ten aanzien van de instellingen, vermeld in artikel 3.13.1.2.5, 3.13.1.3.1, § 2 tot en met § 5, en artikel 3.13.1.4.1.”

Aan die algemeen geformuleerde bepaling wordt bij artikel 24 van het voorontwerp een derde lid toegevoegd, waarmee volgens de memorie van toelichting “uniformiteit [wordt] nagestreefd wat betreft de invordering van de belastingen en toebehoren. Er is geen reden waarom de inning en invordering van de erfbelasting en registratiebelasting op dit punt aan strengere regels zou moeten onderworpen zijn dan de andere gewestbelastingen”. Nochtans zijn de eerste twee leden van artikel 3.13.1.2.7 van de VCF dermate algemeen geformuleerd dat zij evenzeer nu reeds van toepassing zijn op de erf- en registratiebelastingen.

Het is dan ook onduidelijk wat de beoogde draagwijdte is van het ontworpen artikel 3.13.1.2.7, derde lid, van de VCF. Die draagwijdte moet worden uitgeklaard in de memorie van toelichting.

9.2.2. Daarbij moet worden opgemerkt dat de ontworpen bepaling door de uitsluiting van artikel 3.13.1.3.1, § 6, derde en zesde lid, van de VCF, niet langer vereist dat de door het ontworpen artikel 3.13.1.2.7, derde lid, van de VCF beoogde handelingen enkel kunnen worden gesteld door een personeelslid met een bepaalde minimale graad, als die, in voorkomend geval, daartoe

gemachtigd is door een personeelslid met een nog hogere graad. De vraag rijst naar de verantwoording voor deze uitsluiting.

Bij het uitklaren van de draagwijdte van de ontworpen bepaling (opmerking 9.2.1), strekt het tot aanbeveling tevens toe te lichten waarom van die vereiste van minimale graad, met eventuele machtiging, wordt afgezien.

9.3. Ter wille van de rechtszekerheid voor de belastingplichtige wordt de ontworpen bepaling het best aangevuld met voorwaarden waaraan een vraag om inlichtingen moet beantwoorden.

Artikel 34

10. Artikel 34 van het voorontwerp voegt het ontworpen artikel 17/1 in in het decreet van 19 april 2024 ‘tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen’ ter invoering van een regeling betreffende de stuiting van de verjaring. Die bepaling wordt ingevoegd in de ontworpen afdeling 7 (‘Stuiting van de verjaring’) die bij artikel 33 van het voorontwerp wordt ingevoegd in hoofdstuk 2 van dat decreet.

10.1. Uit de definitie van het begrip “niet-fiscale schuldvorderingen” in artikel 2, 2°, van het decreet van 19 april 2024 blijkt dat de ontworpen stuitingsdaad geldt voor de “sommen van niet-fiscale aard die worden geïnd of teruggevorderd door de overheidsinstanties die de bepalingen van dit decreet toepassen, in voorkomend geval met inbegrip van administratieve geldboeten”.

Wat de stuiting van de verjaring van die niet-fiscale schuldvorderingen betreft, bevat het decreet van 19 april 2024 thans geen specifieke regels, zodat het gemeenrecht zoals vervat in de artikelen 2244 tot 2250 van het oud Burgerlijk Wetboek van toepassing is.¹⁹ De ontworpen regeling brengt daar verandering in door de invoering van een specifieke regeling te dien aanzien.

10.2. Omtrent de invoering van een specifieke regeling voor de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen merkte de afdeling Wetgeving in advies 74.065/1 van 22 december 2023 over het voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 19 april 2024 reeds het volgende op in het licht van het gelijkheidsbeginsel:

“Doordat de keuze van overheidsinstanties voor de toepassing van de ontworpen regeling zulke verstreckende en gediversifieerde gevolgen heeft omdat erdoor een apart juridisch regime van toepassing wordt op het vlak van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen, bestaat het risico dat die keuze bepaalde onbedoelde gevolgen met zich brengt. Zo zal er moeten over worden gewaakt dat de regeling geen onevenredige beperking van de rechten van de schuldenaars inhoudt en dat, voor zover tussen die schuldenaars een ongelijke behandeling in het leven wordt geroepen al naargelang de invordering van hun

¹⁹ Die bepalingen van het gemeen recht zijn immers van toepassing indien geen regels zijn bepaald in de specifieke wetgeving.

niet-fiscale schulden gebeurt met toepassing van het ontworpen decreet of niet, daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording kan worden gegeven.^{20,21}

Wat de ontworpen bepaling betreft, moet worden opgemerkt dat het toepassingsgebied van de nieuwe stuitingsdaad dermate ruim is geformuleerd dat ook die schuldvorderingen eronder zijn begrepen waarvan de betrokken overheidsinstantie niet eens in diens hoedanigheid van “openbare dienst” schuldeiser is. Die ruime invulling moet in de memorie van toelichting worden verantwoord in het licht van het gelijkheidsbeginsel.

10.3. Daarnaast kan worden vastgesteld dat de vormvereisten waaraan de aangetekende brief moet voldoen soepeler zijn dan die in het gemeen recht. Het hoeft immers niet te gaan om een aangetekende zending met ontvangstbewijs. Evenmin worden alle verplichte vermeldingen overgenomen die wel worden opgelegd bij artikel 2244, § 2, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek. Ook die afwijking wordt het best in de memorie van toelichting verantwoord.

10.4. Bovendien moet, gelet op de verstreckende gevolgen van de ontworpen stuitingsdaad, ter wille van de rechtszekerheid die bepaling worden aangevuld met de vermelding of die stuiting slechts éénmaal kan worden toegepast dan wel kan worden herhaald, en in het laatste geval, hoe dikwijls.

11.1. Wat de temporele werking van het ontworpen artikel 17/1 van het decreet van 19 april 2024 betreft, werd aan de gemachtigde gevraagd op welke schuldvorderingen de stuiting van de verjaring ervan van toepassing is. Hierop antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De ontworpen regeling zal in werking treden de tiende dag na de bekendmaking van het decreet in het Belgisch Staatsblad. Wat de temporele werking betreft, zal de ontworpen regeling van toepassing zijn 1) op de onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvorderingen en de toebehoren waarvoor de opdrachtgevende overheidsinstantie (= de overheidsinstantie die de bepalingen van het decreet van 19 april 2024 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen toepast) vóór de datum van inwerkingtreding van de ontworpen bepaling de opdracht heeft gegeven aan VLABEL om deze in te vorderen en 2) op de onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvorderingen en de toebehoren waarvoor de opdrachtgevende overheidsinstantie vanaf de datum van inwerkingtreding van de ontworpen bepaling de opdracht zal geven aan VLABEL om deze in te vorderen.”

Het strekt tot aanbeveling die uiteenzetting in de memorie van toelichting op te nemen.

²⁰ Voetnoot 15 van het aangehaalde advies: Sommige schuldenaars zullen bijvoorbeeld onderworpen blijven aan de gemeenschappelijke regels inzake beslag of, integendeel, geconfronteerd worden met de afwijkende en gebeurlijk minder stringente regels die het voorontwerp op dat vlak impliceert. Schuldenaars zullen evenmin steeds in dezelfde mate beroep kunnen doen op de waarborgen waarin de Vlaamse Codex Fiscaliteit op het vlak van inning en invordering van schulden voorziet.

²¹ Zie adv.RvS 74.065/1 van 22 december 2023 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 19 april 2024 ‘tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen’, *Parl.St.* Vl.Parl. 2023-24, nr. 2037/1, 100, opmerking 6.

11.2. Evenzeer met het oog op de temporele werking van de ontworpen regeling, werd aan de gemachtigde gevraagd op welke schuldvorderingen het ontworpen derde lid van artikel 17/1 van het decreet van 19 april 2024, dat betrekking heeft op het dwangsbijzetschrift dat nog niet ter kennis werd gebracht van de schuldenaar en samen met de aanmaning tot betaling bij aangetekende brief kan worden verzonden, van toepassing is. Hierop antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De ontworpen regeling zal in werking treden de tiende dag na de bekendmaking van het decreet in het Belgisch Staatsblad. Wat de temporele werking betreft, zal het ontworpen laatste lid kunnen worden toegepast 1) op de onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvorderingen en de toebehoren waarvoor de opdracht tot invordering aan VLABEL werd gegeven vóór de datum van inwerkingtreding van de ontworpen bepaling en 2) op de onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvorderingen en de toebehoren waarvoor de opdrachtgevende overheidsinstantie vanaf de datum van inwerkingtreding van de ontworpen bepaling de opdracht zal geven aan VLABEL om deze in te vorderen.

Het gaat in beide hiervoor omschreven situaties om niet-fiscale schuldvorderingen en toebehoren waarvoor nog geen dwangsbijzetschrift ter kennis werd gebracht aan de schuldenaar op het moment dat het bevoegde personeelslid van VLABEL de aanmaning tot betaling bij aangetekende brief wil verzenden. De ontworpen regeling voorziet dat het dwangsbijzetschrift dan samen met de aanmaning tot betaling bij aangetekende brief kan worden verzonden.”

Ook hier strekt het tot aanbeveling de uiteenzetting van de gemachtigde in de memorie van toelichting op te nemen.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Yves DEPOORTER

Jeroen VAN NIEUWENHOVE